

ПРО ВОРОНУ І ЛИСИЦЮ

“Орле, добридень!” — сказала Вороні Лисиця,
Бо захотіла обідом чужим поживиться,
Саме в ту мить, як Ворона, що м’ясо украла,
Сіла на дерево й гордо униз поглядала.

“Вибач, Вороно, що так необачно сказала,
Мудру Ворону якимось орлом обізвала!”
“Слушно говорить”,— Ворона подумала згорда,
Але поживу свою притиснула до горла.

“О, ви погляньте на чорну оту нечупару!
Тільки тому вона з рота не випустить пари,
Що найдурніша у світі!” — гукнула Лисиця.
Цього уже не стерпіла розлючена птиця:
“Кар!” — лиш гукнула, про м’ясо від люті забула,
А, спам’ятавшись, таке глузування почула:

“Все в тебе є, недотепо: і голос, і врода,
Тільки не славиться розумом ваша порода.
Так не лише із Вороною трапилось в світі —
Навіть царів я зуміла в житті обдурити!”

Завжди Ворона послухати брехні готова:
“Ти про царів не казала ще в лісі ні слова!”

Любить Лисиця надміру себе похвалити,
Тож, облизавшись, таке почала говорити...

ПРО ЛЕВА І ВЕДМЕДЯ

О, це історія дуже проста і повчальна!
Лева в цім лісі усі ми царем величаємо.
Хоч він і цар, та по здобич виходить щоденно,
Іноді довго і тяжко полює даремно.

Якось блукаючи довго по лісу голодний,
Стрів він Ведмедя — й домовились щастя-пригоди
Разом шукати. Побачили мертву косулю.
Кожен на неї пожадливым оком косує.

“Першим був я, що побачив поживу!” “Ти брешеш,
Йшов я попереду й здобич побачив я першим!”
Кинулись в бійку і, зморені, бились та бились,
Поки на землю обидва без сил покотились.

Тут і Лисиця тихенько в ту пору підкралась,
Що учинилось — відразу вона здогадалась,
Вкрала косулю і смачно у нірці поїла,
А, відпочивши, ще довго про себе раділа,
Що простаків є у білому світі багато:

**Саме по хитрості можна Лисицю впізнати,
Так, як і кожного звіра — по власній натурі!**

“Завжди, Вороно, Лисиця є в лисячій шкурі,
В пір’ї — Ворона, у панцирі — Черепаха.
Слухай, Вороно, іще про немудрого птаха”.

